

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 13. oktober 2021

Sag BS-45328/2020-HJR
(2. afdeling)

Ankenævnet for Patienterstatningen
(advokat Christina Steen)

mod

A
(advokat Jakob Fink, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Næstved den 27. september 2019 (BS-34566/2018-NAE) og af Østre Landsrets 7. afdeling den 6. juli 2020 (BS-45394/2019-OLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Vibeke Rønne, Lene Pagter Kristensen, Jon Stokholm, Jørgen Steen Sørensen og Rikke Foersom.

Påstande

Appellanten, Ankenævnet for Patienterstatningen, har påstået frifindelse.

Indstævnte, A, har påstået stadfæstelse.

Retsgrundlag

Lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (lovbekendtgørelse nr. 995 af 14. juni 2018 med senere ændringer) indeholder i § 59, stk. 1, følgende bestemmelse:

”§ 59. Erstatningskrav efter kapitel 3 skal være anmeldt til Patienterstatningen senest 3 år efter, at den erstatningsberettigede har fået eller burde have fået kendskab til skaden.”

Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår bl.a. (Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 75, s. 3298-3299):

“Forældelsesbestemmelserne i §§ 59-60 er en uændret videreførelse af de gældende bestemmelser herom i lov om patientforsikring (§ 19) og lov om erstatning for lægemiddelskader (§ 22).”

Anbringender

Ankenævnet for Patienterstatningen har supplerende anført navnlig, at landsretten tilsyneladende har ændret retstilstanden i forhold til Højesterets dom i UfR 2003.0. Efter landsrettens dom er det en forudsætning for, at forældelsesfristen efter klage- og erstatningslovens § 59, stk. 1, begynder at løbe, at skadelidte ikke blot ved eller burde vide, at der er årsagssammenhæng mellem skade og behandling, men også, at der er tale om en mulig fejlbehandling. Dette er ikke i overensstemmelse med Højesterets dom.

A har supplerende anført navnlig, at landsrettens dom er udtryk for, at der i den foreliggende sag er tale om forsinket diagnosticering, og at en sådan diagnosticering mest naturligt må betragtes som en fejlbehandling. Dommen er ikke udtryk for en ændring af den retstilstand, der er fastslået i UfR 2003.0 H. Kravene til, hvad den skadelidte ved eller burde vide, er efter landsrettens dom fortsat de samme.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om Ankenævnet for Patienterstatningen med rette har afvist As anmeldelse af 22. maj 2017 på grund af forældelse, jf. § 59, stk. 1, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (klage- og erstatningsloven). Efter denne bestemmelse skal erstatningskrav efter lovens kapitel 3 være anmeldt til Patienterstatningen senest 3 år efter, at den erstatningsberettigede har fået eller burde have fået kendskab til skaden.

Bestemmelsen i § 59, stk. 1, er en uændret videreførelse af § 19, stk. 1, i den nu ophævede lov om patientforsikring. Som også anført af landsretten er det ved Højesterets dom af 8. december 2003 (UfR 2003.0) fastslået, at sidstnævnte bestemmelse skal forstås således, at forældelsesfristen først regnes fra det tidspunkt, hvor den erstatningsberettigede har fået eller burde have fået kendskab ikke alene til selve skaden, men også til at denne kunne være forårsaget af behandlingen eller muligvis kunne være undgået ved en anden behandling og dermed til, at der kan være grundlag for et krav om erstatning.

Af de grunde, som landsretten har anført, finder Højesteret, at A ikke før den 22. maj 2014 havde eller burde have haft kendskab til omstændigheder, der kunne give grundlag for krav på erstatning i anledning af behandlingen på Y

Hospital og hos lægerne X. Der var derfor ikke indtrådt forældelse ved anmeldelsen den 22. maj 2017.

Højesteret stadfæster herefter dommen.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

Ankenævnet for Patienterstatningen skal i sagsomkostninger for Højesteret betale 80.000 kr. til A. Sagsomkostningsbeløbet skal indbetales til Højesteret, der efter dækning af udgifterne til fri proces afregner med retshjælpsforsikringen.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.